

Inleiding

De liefde kent een variëteit aan emoties, relaties en idealen. Zij beweegt zich op een speelveld van tederheid en passie, van prille vlinders en de warmte van een vertrouwde nabijheid. Maar eveneens roert zij zich op het terrein van de toegewijde liefde en de eigenliefde, om over de verloren liefde maar te zwijgen.

Dichters en zangers pogen al eeuwen de wegen van de liefde te verwoorden. In de Middeleeuwen zongen de troubadours van hoofse en andere liefde en in de zeventiende eeuw werden er zelfs heftige discussies gevoerd over wat betamelijk was en wat niet. In een boekje uit 1675 met een kleine verzameling minnezangen staat een ‘Vrijsterklacht’:
Hij deed mijn hemd omhoog en zeide:

*‘Lief gedoog dat uw
schoonheid zich ten
toon leit voor mijn
oog.’ Ik was ermee
tevreden, hij droeg mij
op het bed en zag mijn
naakte leden mooi,
poezel, blank en net.*

Ook de rederijkers poogden de roerselen van het hart te beschrijven en de hedendaagse dichters laten zich evenmin onbetuigd. Maar de liefde laat zich niet strikken. Dichters kunnen haar misschien een moment vatten. Toch tracht deze bundel iets van de affectie, de passie, de minne, de verknochtheid, de begeerte, de warmte, de manie en de wanhoop van de liefde te vertolken.

*Liefste', zei hij.
'Liefste.' en ik wilde
de liefste zijn als een
eerste woord op een
wit blad (...)*

Schrijft Margreet Schouwenaar. Liefde is niet alleen de kunst van onbekommerd losbarsten, maar ook van onbevangen opnieuw beginnen. Elke keer.

LIEFSTE ZEI HIJ

'Liefste', zei hij. 'Liefste.'
En ik wilde de liefste zijn
als een eerste woord op
een wit blad, als milde
regen na een droge dag.
'Liefste', zei hij, 'liefste!'
En ik was het.

Ik was de kom van handen waaruit
water liep, de muziek van wilde
wind en mals blad.

Maar van woorden was ik niet.
Ik aarzelde zelfs om te spreken. Spelen
wilde ik en van het wikken zocht ik de
wegen. Wek de liefde niet voor zij wil
ontwaken, pluk haar met geen woord.
Laat haar vallen als fruit, vochtig door
de lippen van de dauw.
Hoe ze zingt: voor jou, voor jou.
Alleen voor jou.

DOLCE

Opgetrokken uit niets, uit adem,
uit bluf, als zeepbellen om de
beurt geblazen tot lucht. De
laatste klank sterft in strelende
handen, zo klein als leed kan
zijn. Als niet gebeurd.

Als wij, als jij: de stilte waarin ik
verdwaal, waarin mijn lippen je
wachten, waarin je mij niet treft;
waarin jij mij moet zoeken. Jij maakt
van mij een toon, zet mij behoedzaam

aan, kleurt mijn diepste stroom
met de precisie van zuurstof,
legt mij in je armen en stemt tot
overal honderd klanken zich
vinden in elkaar en ik je noem
en noem en

zoen en zoen, zo zacht om zachter,
zachtst voor je te zijn.

